

jeg troer, ved at fastholde disse, ville vi see, at det ærede Udvalg og de af Forsamlingen, der slutte sig til det, visselig ikke fortjene nogen Bebreidelse for, at de ikke ville votere det nuværende Ministerium denne Lov, eller at det kun er en Mistillid, der skulde skjule sig bagved en tilsyneladende Imødekommen. Jeg for mit Vedkommende veed mig idetmindste frit for at nære nogen Mistillid til det høitærede Ministerium; jeg har bestræbt mig for under denne Lovs Forhandling i alle de enkelte Sætser, der ere blevne forhandlede, at slutte mig nøie til Ministeriets forelagte Lovudkast. Jeg har endog i det Spørgsmaal, hvor der kunde være Tale om, om det ikke vilde være mindre fornuftigt at overdrage den fremtidige Afgjørelse til Ministeriet, ogsaa her troet i det mindre Vigtige ikke at burde vise nogen utidig Mistillid til Ministeriet. Men det er derfor heller ikke Mistillid, naar jeg paa Sagens nærværende Stadium troer at turde og burde slutte mig til det ærede Udvalgs Fleertal; thi det forekommer mig dog virkelig, at der er en Imødekommen fra vor Side mod Ministeriet, med hvilken det kan være fuldkommen vel tilfreds. Her er kun en Uenighed om Tiden, naar den forelagte Lov skal træde i Kraft. Jeg veed vel, at den ærede Finantsminister har udtalt, at det var ikke Noget, naar vi gjorde de andre Indrømmelser; thi Tanken i hele Lovforslaget var den sidste Paragraph: give De ikke Regjeringen den, saa behøver Regjeringen ikke de andre, saa ere de andre Intet værd for Regjeringen, saa kan Regjeringen ikke tillægge Resten nogen anden Betydning, end osv. Men jeg synes dog, at de maae tillægges en stor Betydning, da netop den høitærede Finantsminister, der henviser os til denne Paragraph, minder os om, at der ikke er nævnt nogen bestemt Tid, da Loven skal træde i Kraft. Den 11te Paragraph, hvori hele Tanken skal ligge, udtaler jo kun, at Kongen nærmere bestemmer Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden. Hvis der i Loven var givet en meget nær og bestemt Tidsgrændse, s. Ex. Januari, Februar eller Marts 1853, da kunde jeg forstaae, at han vilde sige: „det betyder Intet, naar I nu votere de enkelte Sætser, men forøvrigt raade til Lovens Udsættelse“;

men i det forelagte Udcast har han netop ikke angivet nogen saadan bestemt Tidsgrændse. Han har vel i Dag paaberaabt sig, at det ikke skulde være ualmindeligt, at der saaledes i Lov indeholdtes Bestemmelser om en længere ubestemt Tidsgrændse, til hvilken Loven først skulde træde i Kraft, og han nævnedes da, som et Exempel, Udskrivningsloven; i hvilken der kun var udtalt, at den skulde træde i Kraft i Lobet af 1851. Men der var jo dog ogsaa i dette Exempel nævnt en vis Grændse. Naar han nu siger, at Diebliffet er saa heelt beleiligt, at en Udsættelse, vi tilraade, aldeles vil standse Sagen, da den idetmindste vil hændre den et Aar, da troer jeg, at han allerede selv har udtalt, at det vilde være høist sandsynligt, at Regjeringen heller ikke før om et Aar kunde sætte denne Lov igjennem. Han har vistnok med stærk og indtrængende Barme mindet os om, hvad Virkningen vilde blive, naar en Toldleenhed var tilstede mellem to Landsdele, og de forffjellige Beboere nær ved Grændsen da længselsfuldt kastede Blikket til hinanden, men dog saae en Bom imellem sig, der dog ikke havde nogen Betydning som Toldgrændse. Han har spurgt os, hvilken Regjering troer De vel, mine Herrer, skulde have Magt til at opretholde et saa unaturligt Stillium; men, jeg troer dog, at disse hans Ord tabe Meget af den Vægt, de ellers maatte have ved en anden Uttring, han udtalte ved Sagens første Behandling, da han tildeels, som Svar til den ærede Rigsdagmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning), der havde foreslået Bevaringen af en Controlgrændse, sagde: det ligger i Regjeringens Plan, det fremgaaer navnlig af hele denne Lov, at Regjeringen har tænkt sig, at der maa være en Overgangsperiode, som efter Omstændighederne gjerne kan være et heelt Aar, i hvilken en yderligere Toldcontrol skal finde Sted ved Cideren. Det kan altsaa omtrent være et Aar, inden Cidergrændsen bliver fuldkommen hævet. Jeg troer saaledes, at han her med bestemte Ord har udtalt Muligheden af, at Cidergrændsen gjerne kunde blive bestaaende et Aar. Naar han har bebreidet Udvalget og dem af Forsamlingen, der slutte sig til det, at de udskyde Sagen et Aar,